

Mei

De lange winter is voorbij. Al bijna vergeten zijn de maanden waarin de silhouetten van de bomen scherp afstaken tegen de lucht, als grafmonumenten in het landschap; de weken dat het water versteend was tot ijs, de ochtenden dat de zon opging boven een berijpte wereld. Die dagen lijken oneindig lang geleden. Want alles groeit nu, alles bloeit. De natuur viert feest. Het is mei!

In het bos schemert het waas van ontluikend blad in de boomkruinen. Zelfs de statige beuken hebben ten lange leste hun bruine knopschubben afgeworpen om tere, zacht gewimperde blaadjes te ontplooiën. Blaadjes van een lichtend groen dat zijn weerga niet kent, bijna doorzichtig als de lentezon er doorheen schijnt. Zweefvliegen dansen in de stralenbundels die door het mozaïek van tak en blad gevormd worden. Op de grond ontrollen varenveren zich vanuit het dorre blad. Een hommelt vliegt haastig brommend heen en weer tussen de bloeiende boskruiden. Hoog vanuit een boom klinkt de roffel van een bonte specht. Overal jubelen de stemmen van ontelbare zangvogels. Aan de bosrand zijn lijsterbes en meidoorn getooid met witte bloesems, bruidsboeketten ter ere van al dat uitbundige leven.

In het boerenland is het huisarrest van de koeien opgeheven. Ze staan weer in het malse gras onder de hemelkoepel, waarin een veldleeuwerik aan een onzichtbaar touwtje jubelend naar boven klimt. Kieviten buitelen boven kleurige hooilanden met boterbloemen en zuring. Langs de slootkanten bloeien gouden dotterbloemen en roze pinksterbloemen. Een wilde eend zwemt met haar aandoenlijke donzen kuikentjes in het water. De eerste zoete avonden worden opgeluisterd door een kikkerkoor. Het voorjaar wordt overal met passie gevierd.

Maar deze lente is het voor ons, mensen, niet alles pais en vree. De wereld lijkt grimmiger, dreigender te worden. Televisiebeelden van brandende steden en verwoeste mensenlevens staan op ons netvlies gegrift; beelden van leiders die over lijken gaan; kreten van terroristen die zich opmaken voor een heilige oorlog tegen het westen, tegen ons. Het is onder deze omstandigheden niet gemakkelijk om vrede te vinden in onszelf. We hebben de neiging om te worden meegesleept in de wereldwijde onrust en de neiging tot depressie.

Dan kan het heilzaam zijn om ons te wenden tot de bron van alle leven, de natuur. Ga naar buiten en maak lange zwerftochten door bos en veld, over het strand of langs de rivier. Zo ervaar je weer dat de wereld in werkelijkheid niet alleen bestaat uit beelden op de televisie of gedachten in je hoofd. De echte wereld is de Aarde met al het wonderbaarlijke leven dat daaraan ontsproten is en wij maken volledig deel uit van dat mysterie. De natuur gaat onverstoort haar eigen gang. Rivieren blijven stromen, sterren blijven twinkelen, bloemen blijven bloeien, ongeacht alle dwalingen van de mensheid. Niemand kan de seizoenen tegen houden. Steeds komt er een nieuwe meimaand, bruisend van leven. Wij mogen eraan deelnemen en ervan genieten, zolang onze adem reikt!

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 69. 2003.